

Ավետիք Իսահակյան

Օխտը սարով հեռո՞ւ քեզնից

Օխտը սարով հեռո՞ւ քեզնից,
Քու շրվաքով ապրում եմ, յա՛ր.
Օխտը տարով բաժան քեզնից,
Քու կարոտով էրվում եմ, յա՛ր.
Դարդիս դարման, յարիս մահիւամ,
Կյանք ու արև յարբա ո՞ւր է:

Գիշեր-ցերեկ գրկված քրնից՝
Ծով է կըտրում աչքբա ճամփին,
Բալի դարիք մի ճամփորդից
Կարոտ յարիս խաբարն առնին.
Դարդիս դարման, յարիս մահիւամ,
Թագ ու պսակ յարբա ո՞ւր է:

Օխտը տարի ծում ու պասով,
Օր ու արև սևցուցի, յար.
Բալի Մըշու Սուլթան գորքով՝
Իմ մուրագս տար ինձի, յար:
Դարդիս դարման, յարիս մահիւամ,
Թև ու թիկունք յարբա ո՞ւր է...

1892

Ապարան